

בע"א (חדרה) 5982-05-14 - חסן מחאג'נה נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 5982-05-14 - חסן מחאג'נה נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 5982-05-14

חסן מחאג'נה

נגד

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[08.06.2014]

כב' השופטת טל תדמור-זמיר

החלטה

בפני בקשה לביטול 2 דו"חות: דו"ח מס' 27156363 מיום 26.4.06 ודו"ח מס' 26103465 מיום 22.8.06 (להלן: "הדו"חות") שניתנו למבקש בתחום שיפוטה של המשיבה.

טענות הצדדים

המבקש טוען כי מעולם לא קיבל הדו"חות ואך ביום 18.11.13 נודע לו לראשונה אודותיהם, עת הגיעו לבית הוריו מעקלים וביקשו להוציא מיטלטלין מדירתם. באותן נסיבות שילם אביו של המבקש למעקלים את סכום החוב בסך של 1,900 ₪ "תחת מחאה", ועתה מבקש הוא להשיב הסכום לידיהו בשל התיישנות העבירה.

לטענת המשיבה היא שלחה למבקש הודעות תשלום קנס בגין הדו"חות בדואר רשום במועדים הקבועים בחוק (נספח ב' לתגובה) ולכן יש לראות את המבקש כאילו הורשע ונגזר עליו הקנס, מאחר וחלפו המועדים הקצובים בחוק להגשת בקשה להישפט והמבקש לא העלה כל טעם לאיחור בהגשת בקשתו.

המשיבה אף צרפה לתגובתה תדפיס פרוט משלוחי דואר לכל אחד מהדו"חות (נספח ד' לתגובה) וכן אישור מסירה אשר נמסר לידי המבקש ביום 1.6.07 (נספח ג' לתגובה) וטענה כי משכך, יש לדחות את טענת התיישנות העבירה. כן טוענת המשיבה כי אין בנסיבות המקרה משום נסיבות חריגות המצדיקות קיום דיון במעמד הצדדים ויש לדחות את הבקשה.

דיון

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה סבורה אני כי דין הבקשה להידחות ואנמק.

עבירות חניה כגון אלה מושא הבקשה דנן הן עבירות קנס מסוג ברירת משפט שחלות עליהן הוראות סעיפים 228-230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"); הליך של ברירת משפט נפתח בהמצאה כדין של הודעת תשלום קנס המפרטת, בין היתר, את העבירה ואת שיעור הקנס שנקבע לה. תקנה 41(א) לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 (להלן: "התקנות") קובעת כי בעבירות קנס של העמדת רכב במקום שהעמדתו אסורה לפי חיקוק, מותר להצמיד לרכב הודעה על מעשה העבירה. תקנה 41(ב) לתקנות קובעת: "לא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה שהוצמדה לרכב ולא ביקש בעל הרכב להישפט תוך אותו מועד, תומצא לבעל הרכב הרשום ברשות הרישוי הודעת תשלום קנס חדשה". תקנה 44 א לתקנות קובעת חזקת מסירה וזו לשונה: "44א. בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל". ברע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' אברהם חנוך כרם (11.6.13) עמד בית המשפט העליון על הטעם העומד בבסיס חזקת המסירה בדואר בקבעו: "בבסיס חזקת המסירה בדואר עומד טעם כפול: האחד עניינו בחובה החוקית של כל תושב לעדכן את מרשם האוכלוסין על כל שינוי במענו...הטעם השני טמון בניסיון החיים והשכל הישר המלמדים כי מסמך שנשלח בדואר מגיע ליעדו ברוב המקרים...עוד מלמד הניסיון כי מקום שההודעה לא נדרשה במען שאליו נשלחה, ברגיל נעוץ הטעם לכך בנמען...זוהי קביעה נורמטיבית הזוקפת לחובת הנמען אי-קיום חובות המוטלות עליו מכוח הדין לעדכן כתובת ולדרוש דואר רשום ששלחה אליו רשות מוסמכת. אפשרות נוספת היא שאירעה תקלה כלשהי שגרמה לכך שהנמען לא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו. במצבים כאלה - שהם בגדר החרג ויוצא הדופן - תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי מאפשרת לנמען לנסות לסתור החזקה...". עיון בנספחים ב' וד' לתגובת המשיבה מלמד כי היא שלחה למבקש כל אחד מהדו"חות, בדואר רשום, תוך שנה ממועד ביצוע כל עבירה, כנדרש בסעיף 225 לחסד"פ: דו"ח מס' 27156363 מיום 26.4.06 נשלח למבקש בדואר רשום ביום 13.10.06 (RR02001577247) ודו"ח מס' 26103465 מיום 22.8.06 נשלח למבקש בדואר רשום ביום 31.12.06 (RR02300984747). על רקע האמור לעיל, סבורה אני כי טענת המבקש לפיה עד חודש נובמבר 2013 לא נתקבלה אצלו כל דרישה לתשלום הקנס, אינה יכולה לעמוד. המסמכים שצרפה המשיבה לתגובתה מקימים את חזקת המסירה והמבקש לא הצליח לסתור החזקה האמורה. משהמבקש לא הוציא את דברי הדואר הרשומים מבית הדואר, אין לו להלין, אלא על עצמו. כל שטען המבקש הוא כי המעקלים הגיעו לבית הוריו, אולם לא מסר כתובת שונה מהכתובת אליה נשלחו דברי הדואר ולכן אין בכך כדי לסתור את חזקת המסירה. סעיף 229 (ח2) לחסד"פ קובע כי במידה ולא הוגשה בקשה להישפט במועדים הקצובים בחוק יראו את הנאשם כמי שהורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס. רוצה לומר, כי משקיבל המבקש הודעה על הדו"חות, בתוך שנה מיום קבלתם, היה עליו לפנות בבקשה להישפט בגינם ומשלא עשה כן, אין לו להלין, אלא על עצמו. יפים לעניין זה דברי כב' הש' ג'ובראן ברע"פ 11165/08 אריה שורשי נ' עיריית תל - אביב - אגף החניה (2.6.09): "כפי שעמד על כך בית המשפט לעניינים מקומיים, המבקש לא השכיל להגיש את בקשתו להישפט במועדים שנקבעו לכך בחוק, ולא העלה נימוק כלשהו אשר הצדיק חריגה מהכלל ודין בטענותיו לגופן, לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי. אמנם, המבקש צירף לבקשת רשות הערעור מספר מכתבים המעידים על כך שלא חדל לפנות לעיריית תל-אביב-יפו לביטול הודעת תשלום הקנס, ואכן אחת ההודעות לתשלום אכן בוטלה לבסוף על ידי העירייה. אלא שמשדחתה העירייה את בקשתו לביטול הודעת התשלום נשוא הליך זה, היה עליו לפנות לבית המשפט אם רצונו היה להישפט בגין הודעת תשלום הקנס לשם מימוש זכויותיו. משפנה לבית המשפט כשלוש שנים לאחר פקיעת המועד שנקבע לכך בחוק, ומשהפך פסק דינו לחלוט, לא מצאתי פגם בהחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים, אשר אושרה על ידי בית המשפט המחוזי, כי אין מקום לקבל את בקשתו להארכת מועד להגשת בקשה למתן רשות להישפט". כי כך, משהמבקש לא הצליח לסתור את חזקת המסירה ולא הסביר השיהוי בפנייתו לבית המשפט, אני דוחה הבקשה. המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים. ניתנה היום, י' סיוון תשע"ד, 08 יוני 2014, בהעדר הצדדים.